

Papa Bicarbonat i Mama Alkaseltzer

Temps era temps (crec que durant els anys vuitanta, i sembla que hagi passat un segle) en què tenir quatre idees clares era un tret clarament sospitós de fanatisme (encara no s'havia divulgat el mot fonamentalisme).

El que "es portava" era dubtar i relativitzar ("tot depèn", "cada poble té el govern que es mereix", etc.) i també usar una lupa binocular per observar atentament el propi melic, ocupació òbviament apassionant.

Va ser una mica dur, però la moda va passar i avui una persona pot dir que creu en alguna cosa (en la pau, en l'ecologia, en la solidaritat, en Alà, en la humanitat, en el Barça, en Harrison Ford...) sense que la matxuquin els intel·lectuals que cada dia ens perdonen la vida.

Però de la collita dels vuitanta algun romanent ha quedat. Entre d'altres, la crida per part d'alguns professionals dels mitjans de comunicació a que els pares i mares fem d'antiàcid efervescent amb els nostres fills.

La tasca és ben clara: se'ls ha de deixar (perquè la censura és dolentíssima) que vegin qualsevol programa de televisió, que llegeixin qualsevol llibre o revista, per infame que sigui. Els pares, al costat dels fills, senzillament els hem d'ensenyar a "interpretar" i "digerir" el que veuen o llegeixen.

En dues coses tenen raó: s'ha d'estar al costat dels fills i cal ajudar-los a fer la digestió de moltes coses. Però amb això no n'hi ha prou. No tindria sentit deixar que els nostres fills mengessin porqueries, a condició que prenguessin bicarbonat després. No seria pas així com arribarien a alimentar-se bé.

Per la mateixa raó, no té sentit deixar que s'encantin amb l'inefable Letícia Sabater, el masclista Follet Tortuga, les revistes per a adolescents aprenents de vampireses, les tontarres de les Spice Girls o altres espectacles lamentables, sense més precaució que "estar al costat ensenyant-los a digerir".

Cal compensar, de manera bel·ligerant, tota la porqueria amb alternatives que valguin la pena. Altres programes, altres lectures, altres músiques.

A més a més, la censura no sempre és dolenta. Què faríem si el nostre fill o filla collís del carrer una caca de gos per a menjar-se-la? Li donariem un alkaseltzer?